

ŠELE, KO SPOZNAMO ŽIVLJENJE, MARSIKAJ RAZUMEMO.

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

ZAPISKI IZ NOVICIATA. Od mojega vstopa v noviciat Schönstattskih patrov je minilo že veliko let. To je bil čas zorenja mojega poklica. Obenem je bil to zame čas številnih osebnih in duhovnih vprašanj. Ko berem svoje stare zapiske, se čudim nekaterim stvarim, ki so mi prišle takrat na misel, vendar se sedaj teh svojih idej in zamisli več ne spomnim. V tem času sem našel in zbral različne molitve k Svetemu Duhu, ki so mi predstavljale prave duhovne zaklade. Posebej z več, kot osemsto let staro molitvijo, ki jo na binkoštno nedeljo beremo pred evangelijem, sem se s svojo šolsko latinščino, veliko ukvarjal in jo poskušal tudi prevesti v moj nemški pogovorni jezik. S tem svojim ravnanjem sem nedvoumno izražal to, da so mi prošnje k Svetemu Duhu in njegovi darovi, zelo pomembni. Med zapiski sem našel tudi besede voditelja noviciata, izrečene na Binkoštni praznik. Dejal je, da „**človek to staro molitev, razume šele takrat, ko spozna življenje.**“ V svoji mladostni zagnanosti, sem ga prav otroško vprašal: „**Kdaj pa se bo to zgodilo pri meni?**“

<i>Pridi, pridi, Sveti Duh, iz nebes na nas razlij svoje luči svetli sij!</i>	<i>Pridi, Oče revežem, ki deliš darove vsem, pridi, Srcem svetla luč!</i>	<i>Ti olajšaj nam bridkost, Ti si dušam sladki gost, Ti jih sládko poživiš.</i>	<i>V hudem trudu si nam Mir, v vročem dnevu Hladen vir in Tolažba v žalosti.</i>	<i>O, Ti Luč preblažena, daj, razsvetli srca vsa, zvestih svojih vernikov.</i>
<i>Saj brez Tvoje milosti, človek poln je bednosti, krivdi ne izógne se.</i>	<i>Duši madeže izmij, kar je súho, spet zalij in ozdrávi rane vse!</i>	<i>Upogni, kar upira se, vse ogrej, kar mrzlo je, vôdi vse, ki so zašli.</i>	<i>In sedméro vlij darov, v duše svojih vernikov, saj Ti v vsem zaupajo.</i>	<i>Za krepost plačilo daj, srečno smrt in sveti raj, v njem veselje vekomaj.</i>

Zakladnica modrosti v Svetem Duhu. O tedaj se vsako leto na binkoštni praznik, spomnim njegovih besed, da mora človek spoznati življenje. Ta molitev k Svetemu Duhu, pri meni vsako leto, resnično dobiva večjo težo. Najprej so tu Njegovi darovi luči za vse. * On je naš Tolažnik v vsaki stiski. * Duši je uteha in prijetna osvežitev. * Je naša Preblažena luč razsvetljenja. * Brez Njegove milosti je revščina v duši velika. * Je Pomoč in rešitev vsake slabosti. * Zvestim po sedmerih darovih prinaša: odrešitev, novo življenje in zveličanje. *

Hvaležnost je najboljša priprošnja pri Bogu. Verjetno ste imeli že kdaj izkustvo, da sta se vas neka molitev ali odlomek iz Svetega pisma, posebej dotaknila in vam odgovorila na specifično situacijo, v kateri ste se znašli. Kolikor bolj nekdo spozna svoje življenje, toliko bolje ve, kako globoko v njegovo notranjost, lahko seže doživljanje preizkušen in doživljanje hvaležnosti, za prejeta pomoč v stiski. Ko človek pogleda v svojo notranjost in notranjost bližnjih, pogosto vidi meje nemogočega, ki so bile po čudežu, prekoračene. Navdih za korake, ki so bili prehojeni v zaupanju v Boga in prošnje za darove Svetega Duha, običajno prihajajo iz veliko večjih globin srca, kot pogosto ponavljane molitve. „**Šele ko spoznamo življenje**“ se pojavi tista naša drža, ki izraža pravo zaupanje v Boga. S to pravo držo dosežemo, da so ob času, ko nam življenje postavi resne izzive, naše molitve vseč Bogu in jih bo gotovo uslišal. To je pričevanje polno upanja, da lahko človek računa na Boga, pa naj pride karkoli. Naše molitve naj vedno vključujejo zahvalo Bogu, za naš sedanji trenutek in prav tako za vse morebitne negotove trenutke v prihodnosti.

MEJNA DOŽIVETJA ALI PRAG NEČESA NOVEGA? Številna doživetja, ki jih v tem času doživljamo, lahko opišemo z besedami: mejna doživetja. Dolgotrajne obremenitve zaradi pandemije virusa Corona, pritiskajo do skrajnosti na naš notranji in enako na naš zunanji svet. Skrajne obremenitve, ki jih človek lahko prenese, so bile marsikje dosežene in tudi prekoračene.

Tudi dramaturgija razhajanj v Cerkvi, predstavlja mnogim ljudem presežek vsega tistega, česar si o Cerkvi ne želijo slišati. In ne glede na to, kako obrobne ali pereče novice v zvezi z Cerkvijo izvejo iz javnih medijev, kjer se le te praviloma pojavljajo in se v njih na dolgo in široko o tem razpravlja, vse skupaj vodi v splošno razočaranje nad Cerkvijo in katoliško vero. Ob vesplošnem javnem nasprotovanju Cerkvi in ob pomanjkanju ponujenih perspektiv s strani Cerkve, se v ljudeh vedno bolj prebujata brezup in nezaupanje v Cerkev.

Tudi vprašanja v zvezi z Schönstattom in našim ustanoviteljem, mnogi doživljamo kot hojo v megli po gorah, kjer upamo na skorajšen panoramski pogled brez oblakov, pri tem pa ne vemo, koliko napornega potovanja nas še čaka.

In vse vpliva na to, da v svojem življenju toliko močneje začutite lastne slabosti in veliko nemoč, ki jo morate prestajati, ne da bi to kdo opazil. Škof dr. Michael Gerber je številna bremena vernikov in Cerkve povzel z besedo „**uboštvo.**“ „**V teh tednih, doživljamo v naši Cerkvi bolj kakor kadarkoli prej, stanje, ki ga lahko opišemo z izrazom: »uboštvo.«**“

In vendar škof dr. Gerber, današnjih okoliščin ne razlaga, kot nekakšno skrajno mejo, preko katere ne moremo iti naprej, temveč vidi današnje razmere, kot prag za prehod v globlje spremembe, ki jih lahko izpeljemo in organiziramo mi sami. Posebno izkušnje skrajnega „**uboštva,**“ so po njem nekakšna vrata, skozi katera Bog pelje Cerkev k njeni prenovi.

„Menim, da gre za to, da si dovolimo premislek in potem stvari globlje dojamemo. Konec koncev nismo mi tisti, ki »ustvarjamo Cerkev,« če uporabimo izraz, ki ga najdemo v nekaterih današnjih formulacijah. Gospod je Ta, ki nas vodi! Ne poznamo mi cilja, ampak ga pozna On! [...] Čisto mogoče je, da nas Gospod vodi v Cerkev, ki se nam bo na prvi pogled zdela preveč uboga in bo izven tistih meja, ki bi bile za nas še sprejemljive.“

Pri tem gre za naše podoživljanje Jezusove poti odrešenja, ki ga je peljala preko strahu pred trpljenjem na Oljski gori, do zmagoslavnega veselja, v jutru Velike noči. Gre za neločljivo povezanost Jezusovega trpljenja in smrti, z novim življenjem po Njegovem vstajenju. Gre za Božji odgovor na človekovo zadnjo mejno zemeljsko izkušnjo. Po njej je vsakemu človeku podarjeno praznovanje Velike noči, za vse čase.

Človeške meje, tako postanejo točke prehoda v globlje življenje po Evangeliju. Na njih se učimo in zorimo za skupno pot naprej. Škof Gerber nadaljuje: „*Mislím, da je bistveno poslanstvo današnje Cerkve: Najti Jezusa v uboštvu bližnjih in najti Jezusa v svojem uboštvu. To je proces, ki je neločljivo povezan z velikonočnimi dogodki, iz katerih črpa Cerkve moč za prenovo tudi danes. Združena in naravnana na svoje poslanstvo, je Cerkve pravzaprav naravnana na trajno doživljanje Velike noči.*“

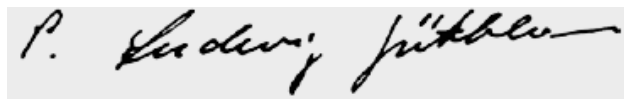
„VELIKA NOČ. SE NAJ NAM DOGAJA VSAJ 50 DNI!“ Velikonočni prazniki hitro minejo. V velikonočni osmini, poslušamo pri svetih mašah izbrane evangelije o različnih srečanjih žena, učencev in apostolov, z vstalim Gospodom. Oni od takrat naprej čutijo, da je njihovo življenjsko poslanstvo: „*Biti priča Jezusovega vstajenja.*“

Kako dolgo mislite je trajalo, da je sleherna od teh prič Jezusovega vstajenja, doumela, da Jezus zares živi, da je trajno prisoten in, da nenehno deluje? Morda bi se morali še vprašati, kako dolgo je trajalo, da je slehernega od njih, popolnoma osvojila božanska moč Svetega Duha, ki jo velikonočni čas podarja vsem? Cerkveni koledar nas vabi, da Veliko noč praznujemo 50 dni, da v tem času nenehno podoživljamo velikonočne izkušnje in, da hrepenimo po prejemu Svetega Duha. Ravno to je tisto, čemur rečemo, priprava na Binkošti. Po moči Svetega Duha, se z nami potem dogaja isto, kakor se je dogajalo z apostoli in ostalimi „*pričami vstajenja.*“ Velika noč se na Binkoštni praznik, v ljudeh manifestira, kot resnična in prava moč. Darovi Svetega Duha, vnašajo ogenj Velike noči, v najrazličnejše življenjske okoliščine. Mali in veliki izzivi postanejo vstopne točke Božjega Duha. Majhni in veliki izzivi postanejo vstopne točke delovanja Svetega Duha, so kraji odrešenja in kraji Božje bližine in ljubezni.

V letu zaznamovanem z pandemijo Corona virusa, se je za nas veliko stvari obrnilo na slabše. Bolj kot kadarkoli prej, moramo moliti in zaupati, da nas hoče Bog obdariti tudi z največjimi in najglobljimi Binkoštnimi izkušnjami. Veselim se že, da si bom lahko z mnogimi od vas, podelil binkoštno molitve (*glej začetek tega uvodnika*), da bomo tako vsi skupaj, drug za drugega, prosili Očeta in Sina, za Njuno velikonočno darilo – za **SVETEGA DUHA**, ki ga Bog pripravlja za nas.

Vsem Vam, želim globoko in trajno veselje Velike noči in Vas pozdravljam iz Svetišča Božje Matere v Schönstattu!

Vaš brat, p. Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

Slika na naslovni strani **AKTUALNO** – uvodnik in slika spodaj: <https://cutt.ly/UvpdMC5>

